

CAP

VERNELL

Nº 13

Capdepera-Cala Rajada

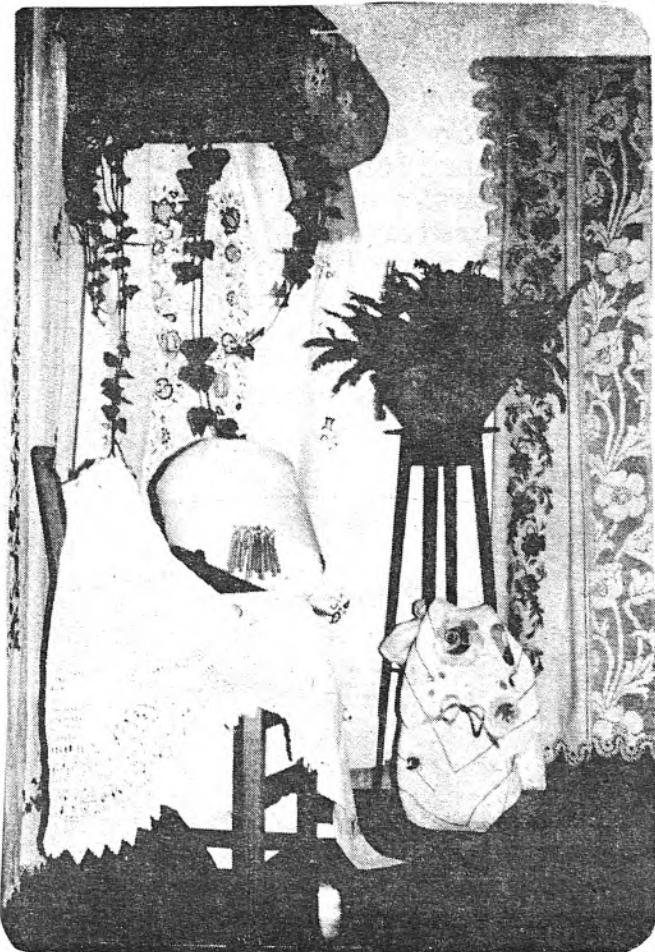
Gener 82

Escrit a la paret
del despatx del
Batle, 9 de
gener.

L'AGULLA, COM MÉS VA MÉS VELA...

editorial

- ¿Com es diu un "llavero" en mallorquí?
- Aquesta paraula no existia a Mallorca, perquè tothom podia deixar ca seva obert.

Així conversaven dos gabellins no fa gaire. Sens dubte en aquestes frases hi ha una mitificació del passat, ¿qui ho dubte que sempre hi ha hagut lladres? Tots coneixem l'amagatall de la clau de la caseta de fora vila...

(ve de la portada)

Potser afavoreixi aquesta idealització del passat la mala boca que mos deixa el present: fa mesos que es repeteixen les notícies de robatoris i desperfectes a xalets, Castell, apartaments, cases, Església, pisos, Ajuntament, tendes, cases de fora vila, cal Batle... El clima de malestar, impotència, inseguretats és bo d'imaginar.

Per acabar de fer els deus reals justs hem escoltat d'algun encarregat de vetllar per la seguretat de tots, volem creure que fruit del mateix nerviosisme, frases com "el Castell que el guardi el capellà" o "l'Ajuntament que el guardi En Salvador"... No podem convertir el nostre poble en una selva que es regeixi per la llei del més fort o del més pocaveronyà. Democràcia no vol dir abandonament de les responsabilitats personals o col·lectives, sinó tot lo contrari.

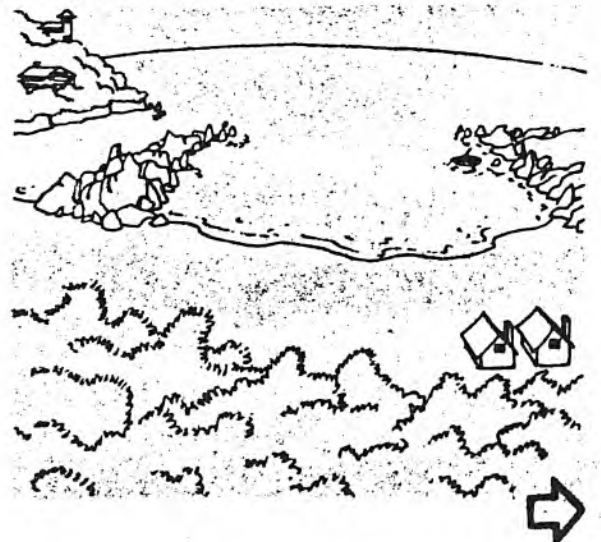
O mos sentim tots responsables de les passes donades com a poble; o mos ajudam a viure en un clima de respecte mutu, o tot se n'anirà a fer vaumes. O cadascú compleix el seu deure com a membre d'un poble, també els encarregats de l'orde, o podem aplegar.

PES CAP QUE CREMA

No hi ha cap dubte de que Cala Agulla du camí de ser tema d'actualitat permanent des de que la possibilitat d'urbanitzar-la ha deixat de ser quelcom més que una amenaça per a convertir-se en un fet que molts consideren irreversible. "Cap Vermell" pretén ésser notari fidel de les actuacions que es vagin produint en torn a tan delicat assumpte, per tal de mantenir informats als nostros lectors. Amb aquest motiu assistirem al Plenari de l'Ajuntament celebrat el passat dia 7, en el que, entre altres punts, s'havia de parlar de Cala Agulla. L'assistència de públic fou més nombrosa que de costum però -menys del que caldria esperar. Resumint, aquesta és la crònica del debat (més o manco):

SALVADOR MOLL. - Donada la transcendència del tema de Cala Agulla, proposo que quedi a damunt la taula i així poder tenir el temps suficient per a estudiar-lo en profunditat. Pensau que el dia de demà, noltros haurem estat els responsables de lo que decidiguem, noltros i ningú més. Per això faig aquesta proposta; per anar reunint els suficients elements de judici que mos permetin obrar en conseqüència. ¿Hi ha qualcú que s'oposi a la proposta de deixar el tema a damunt la taula?

JOAN PELLICER.- En principi no tencres que dir damunt a aplaçar la decisió entorn a Cala Agulla. Però crec que seria defraudar al públic assistent si al menys no donàssim la nostra opinió. Cres que la gent té dret a sebre lo que pensam al respecte.

SALVADOR MOLL.- Pens que opinar equival a pronunciar-se i per això també podriem votar. De totes maneres, si ho trobau podem parlar-ne. Pots començar tu mateix, Joan.

JOAN PELLICER.- La postura del PSM és la d'oposar-se a la urbanització de Cala Agulla. Si qualque dia veim que això és inevitable, lluitarem per a retallar el projecte tot lo que poguem, de manera que la seva ejecució resulti lo menys perjudicial possible per a l'entorn natural de la platja.

SALVADOR MOLL.- Paco... (referint-se a Paco Barbón de CD)

PACO BARBON.- Lo més lògic seria que els primers que opinassin fossin els partits majoritaris, que són els que poden fer anar l'oli cap al costat que convengui. Lo que jo pens respecte de Cala Agulla és que m'agradaria poder passar el temps que me falta d'estar a l'Ajuntament sense haver de carregar damunt les meves espatlles amb una responsabilitat tan grossa i que fossin els que vendran després els qui ho decidissin. Amés, crec, com ja he dit, que preferesc conèixer primer la opinió dels partits majoritaris.

SALVADOR MOLL.- Colau...

COLAU ALZINA.- Bé, noltros no tenim que pensar res perquè ja ho tenim decidit fa temps. Com ja diguerem en el seu moment, el PCIB s'oposa rotundament a qualsevol projecte d'urbanitzar Cala Agulla. Pensam que qualsevol passa que es doni ja no es podrà tornar arrera. Si ara no es fa res, sempre hi haurà temps per a fer coses. En canvi, tot lo que ara es faci ja no es podrà rectificar.

SALVADOR MOLL.- Xisco... (donant la paraula a Xisco Terrassa d'UCD)

XISCO TERRASSA.- Jo estic d'acord en deixar el tema damunt la taula. Crec que ara no compta la meva opinió sinó la del partit. UCD considera que no hi ha hagut el temps suficient per a estudiar-ho. Si jo me pronunciàs seria faltar a la disciplina del partit.

SALVADOR MOLL.- Bé idò, insistesc que si ningú s'hi oposa, aquest punt quedarà a damunt la taula.

JOAN PELLICER.- Bé, però lo que has de fer, al manco, és donar la teva opinió, com els altres...

SALVADOR MOLL.- No. Jo he proposat des del principi, que el tema quedàs aplaçat. Si he d'opinar, també podem passar a votar-ho. Si jo proposo un aplaçament és, precisament, perquè pens que no hi ha hagut temps per a tenir opinió formada. I demanaria que ningú hi volgués veure una maniobra que no existeix, o que a davall hi ha cap tipus de negociació rara. És, simplement, que, com he dit al principi, la transcendència d'aquest assumpte requereix una reflexió més profunda de la que hem pogut tenir fins ara. ¿Hi ha qualcú que s'posi a que aquest punt quedi a damunt la taula?

Silenci...

SALVADOR MOLL.- Queda aprovat per unanimitat, deixar a damunt la taula el punt que fa referència a la possibilitat d'incloure dins les Normes Subsidiàries un projecte d'urbanització de Cala Agulla.

Més clar, aigua!

plaça des sitjar

FOC Per desgràcia ha seguit essent actualitat el mes de desembre. Dia 16 hi hagué secorrim a Son Terrassa, devora el cremador dels fens. La fogatera fou més fresta el dia de l'Esperança: començà en Es Vidrier i amenaçà ben d'aprop Canyamel, sort que l'endemà va fer un ruixat. El dia abans, el 17, a l'Ajuntament un extranger resident en el nostre poble, Gerard, organitzà una xerrada en vistes a formar una brigada de 120 bombers voluntaris. Esperem que encara trobin pins per apagar.

PSOE El 14 de desembre s'elegí el nou Comité Local d'aquest partit. President: Sebastià Gayà. 1er. secretari: Mateu Mercant. Secret. organització: Miquel Alzina. Sec. administració: Salvador Roselló. Sec. municipal: Miquel Lliteres.

ROBOS I "gamberradas" han seguit essent trista actualitat. Vàren obrir la casa del batle avisant que es pegava foc sense que fos ver. El dia de l'Esperança robaren una olla d'aram de dins l'esglèsia, l'endemà trencaren les bombilles que il.luminaven la pujada

del Castell. Han retorçut els feros de l'aljub de la Plaça de l'Orient. El 3 de gener robaren a dos xalets des Carregador. Dia 9 entraren i feren destrossa a l'Ajuntament deixant-hi l'inscripció que recordam a la portada. Prest detingueren els autors d'aquest fet, menors d'edat.

No és que vos volguem contar històries per llevar-vos la son, però és que l'endemà de la detenció d'aquests al.lots qualcú va entrar a dues cases i va robar un cotxe. ¿No serà que hem tengut un malson?

POPULAR Creim que la senzillesa amb que s'han celebrat els diversos actes entorn de l'Esperança (missa, processó, exposició de randes, concert de la banda de música i la rondalla, tómbola dels al.lots de l'escola) li han donat un caire molt familiar i entranable.

SOMNI Encara que l'estat de conservació del Castell sigui feridor no sols pels gabellins sinó també per tots els qui estimen Mallorca, la neteja que va fer la brigada de l'Ajuntament amb motiu de la festa de l'Esperança nos va recordar lo que podria esser aquest monument en mans d'un poble que l'estima.

DEMOLICIO Dia 17 de desembre la brigada de l'Ajuntament va esbucar la casa d'En Biel "Robín", en el camí de Na Gambusina. Això va crear problemes entre els treballadors de l'Ajuntament perquè En Joan "Barona" es va negar a realitzar aquesta feina.

ASFALT La carretera d'Es Carregador ha quedat renovellada amb el conglomerat asfàltic que li han posat.

plaça des sitjar

BOTIGUES Definitivament han tancat la botiga de Ca'n Maia i ha canviat de propietari la de Ca'n Prats.

JA HO VAL ! L'any acabava amb un ple de l'Ajuntament sobre l'Agulla. Creureu que el PSM no hi va comparèixer. Endemés, mirau quines casualitats, un regidor del PCIB va perdre les claus del cotxe i un company del PSOE li va haver d'ajudar a cercar-les..., en resum: tampoc anaren a La Sala. ¿No devien sebre que en poble hi ha taxis?

CAMPANADES Es va posant de moda que diversos grups d'amics que esperen plegats el començament de l'any nou es reuneixin davant els campanars de Capdepera i Cala Rajada esperant les campanades de mitjanit. Quan els de Capdepera cantaven la darrera estrofa de la Balanguera va caure un ruixat com si fos xampany; qualcú va dir: "això mos ho envien de Madrid". Ja és gran cosa començar bé.

OBRES També volem deixar constància de que han restaurat les faroles de Canyamel, està a punt d'acabar l'escala per baixar del passeig marítim a la platja de Son Moll i han tapat els clots del carrer Dr. Fleming.

RADIO Ràdio Popular de Mallorca està preparant aquests dies dos reportatges de mitja hora cada un sobre la vida, problemes, institucions, història, curiositats, etc. de Capdepera i Cala Rajada.

FILATELIA Dia 22 de gener a les 8 del vespre a la Casa del Mar de Cala Rajada es constituirà oficialment la "Associació Filatèlica Sol Naixent". Està oberta a tothom.

FELICITAT D'aquest tema parla el darrer llibre publicat pel nostre col.laborador Gori Mateu. "Es posible ser feliz" de la editorial Herder pot esser una glòpada d'aire fresc en aquest món sòrrut i estantís.

COMIAT El 2 de gener la mort se'n va dur la mare del nostre amic Joan Rai. Tots mos sentírem més aprop d'ell i mos encoratjàrem a la vida.

REIS Nins, coets, padrines, llums, bon temps, pares, caramellos, reis, patges, il.lusió, juguetes, carrosses, vestits: el poble alçat. I un grapat de joves que hi han dedicat moltes hores.

CRIDES ¿Vos imaginau un mallorquí convidant en castellà a una festa tradicional mallorquina? Són bunyols que encara es poden en saborir per aquestes rodalies. Per res volem deixar defora els castellans, però, ¿és tan difícil ferho amb les dues llengües?

ANONIMS Com que hem rebut algun anònim, aquesta vegada molt respectuós, contestant un article del mes passat, vos volem re cordar que de cap manera publicarem anònims. Lo que sí acceptam són articles firmats amb pseudònim

perquè ?

PER QUÈ en lloc de gastar tant en apagar incendis no es fan els boscs nets i així es donarà feina i s'evitaran catàstrofes?

PER QUÈ les normes subsidiàries han esgotat el temps de reclamar pels petits propietaris i per l'Agulla no?

PER QUÈ encara no s'ha començat una cosa que es pugui anomenar oficina de correus ni a Capdepera ni a Cala Rajada?

PER QUÈ les carreteres que depenen del Consell estan molt millor que les que hauria de cuidar Obres Públiques?

nus en paraules

Antoni Garau

- 1.- Qualsevol brega entre noltros serà una victòria pels altres.
- 2.- Encara que no vos hagi fet, vos estim!
- 3.- També em poden empeltar la dolentia.
- 4.- Aprenguem a plorar només pels vius que es moren.
- 5.- Al final sempre mos trobarem amb dues úniques sortides:
o te mors o te maten.

HAN NASCUT

Novembre

Antonio Vives Roca
Juan María Pons Estelrich
María Loshuertos Esteva
Raul Valero Cano
Andres Eduardo Casellas Schwägli
Javier Alzamora Vivas

Desembre

Daniel Rodriguez Pujol
Julian Garcia-Sotoca Pascual
María Caldentey Mestre
Patricia Ferrer Felten
Arianne Corraliza Nieto
Roberto Cabrero Martin
Francisca Esteva Nebot
Daniel Rodriguez Flaquer

S'HAN CASAT

Desembre

Miguel José Rodriguez y
María Garau Guerrero

Rafael Munoz Perez y
María-Isabel Rico Sans

José Hernández Maya y
Juana-Ana Estela Blanes

HAN MORT

Novembre

Pedro Bonnet Sureda

Desembre

Margarita Ginard Mestre
Eustaquio Garcia Fernández

L'ESVORANC

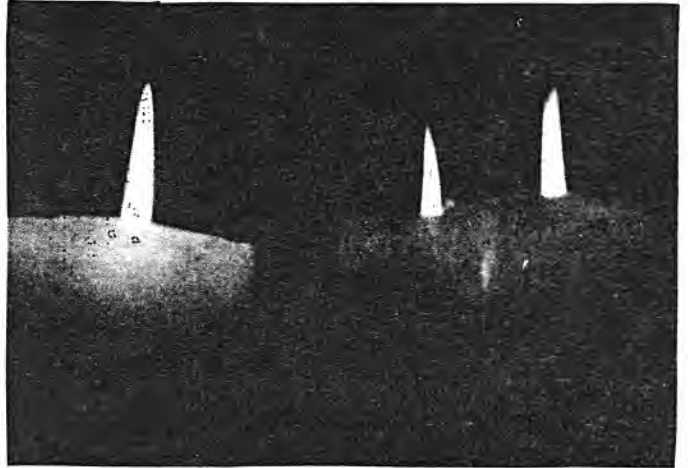
Joan Rai

La nova singladura

Amb aquest número començam una nova singladura. Estenem les velles al vent i enfilam la proa cap a l'aventura d'un nou any, Un any que encara és molt tendre per a endevinar quins seran els averanys que ens portarà. Els cops de maregassa poden ser de babord o d'es tribord. Però caldrà aferrar-se fort al timó per no fer sotsobrar la nau. Almenys, ganes d'arribar a la fita d'una dotzena de nous nombres no ens falten. Ni ganes ni il.lusions ens falten. Ni els propòsits d'esforçar-nos, encara que sigui xipollejant dins les aigües tórboles de la crisi. Perquè l'ambient està tot capjirat per la crisi. Avui sembla que tothom s'ex cusa en la crisi per a justificar la manca de sortides escaients a tots els problemes. Fins i tot la manca d'imaginació se justifica amb la crisi. Hi ha crisi de tot, d'això i d'allò, crisi d'energia, de feina, econòmica, de govern, de partit, de política, nacional, internacional, d'enteniment, d'afectivitat, d'amor, de solidaritat, de comunicació, de fe, de transigència... i, sobre tot, crisi cultural!

Maleint la crisi, ens passen els dies i els anys. Maleint la crisi seguim caminant cap a la fosca. Maleint la crisi ens feim, de cada dia, més individualistes, més egoistes, més televidents... La saviesa d'un antic proverbi xinès a consella: "No maleeixis la fosca; prova d'encendre un llumet, per petit que sigui". Sí, amics lectors, si tots encenguéssim el nostre llumet, la fosca se tornaria claredat resplendent. Si tots donàssim una empenta, podríem moure muntanyes. La història del nostre poble n'està plena de mostres de circumstàncies en que tots varen encendre el seu llumet, d'avinenteses en que tots donaren l'empenta. Me direu que tot ha canviat, que els temps no són els mateixos,

que... Excuses, tot això són excuses de mal pagador, i més encara, són excuses d'endropiment, d'aburgesament. I prou manya que hi tenen els apòstols de la societat de consum en aburgesar-nos, en fer-nos a mida de la força de la seva permanència. Prou que s'afanyen en fer una política purament

econòmica que deixi fora de joc tota preocupació cultural. I el que és encara més greu: s'ha instal·lat una subcultura comercialitzada que cobreix totes les necessitats, que crea inclús aquestes necessitats. Ens omplen el buit on sempre havíem tengut el seny, amb revistes porno gràfiques, amb pel.lícules on es barretja un cinquanta per cent de sexe i un altre cinquanta d'apocament, telefilms on es glorifica la violència, la cursileria i el travoltisme. I per mostra basta un botó. Mirau "Dallas", aquest telefilm americà on tots els personatges estan corromputs, tots, fins i tot els bons toleren l'injustícia baix la careta d'una mal entesa germanor.

I no cregueu que això passa molt lluny, que no ens afecta. No. El verí d'aquesta comercialització de la societat el tenim també ajassat entre nosaltres. Esteim convertint el nostre poble en una colònia, on de nosaltres solament queda la mà d'obra. Tota la nostra cultura, la nostra forma de ser, la nostra indiosincràcia pren, cada dia un poc

més, el camí de Son Terrassa, cap al cremador de fems. El plat de lleties ens resulta molt car, el preu és la nostra submissió, la venda de la nostra identitat. La dignificació del ésser humà no pot conquerir-se amb l'endropiment, amb la butaca flonja i el televisor en color. La convivència dels pobles no se salva amb l'aburgesament. La solidaritat, la companyonia, la germanor, no es guanyen amb l'individualisme ni amb la solitud.

... "encén un llumet, per petit que sigui" diu el proverbi. Cal que tots prenguem consciència de que hem d'encendre el nostre llumet - perquè l'únic mitjà humà de civilització és la cultura. No n'hi ha d'altre. I per aconseguir la participació de tots en els nous plantejaments culturals de Capdepera, dedicarem a aquesta tasca la nova singladura que "Cap Vermell" comença amb aquest número.

L'ESCOLA DE S'ALZINAR INFORMA

Festa.

Com ja sabeu el dia 23 de desembre vàrem posar punt, per començar les vacances de Nadal. Per celebrar-ho els alumnes de vuitè férem una petita obra de teatre titulada "El noi valent" i els alumnes dels altres cursos tengueren petites actuacions. El dia 21 ho férem pels pares i el dia següent per als al.lots del centre.

Curset.

Mos han convidat a un curset de vela a Cala Nova. Ho paga tot el Consell Interinsular de Mallorca. Hi poden participar 20 alumnes de cada centre i ara estan cercant alumnes que hi vulguin prendre part. Hi anirien un pic per setmana, de les 3 a les 7 de l'horabaixa.

Visitant.

Va venir a l'escola En Pere Fuster Massanet, que és un pescador de Cala Rajada, i mos va xerrar dels niguls i de com podem sebre si farà mal temps i coses d'aquestes. Va esser molt ineteressant.

Constitució.

Va venir a l'escola el Batle de Capdepera, D. Salvador Moll, i alguns representants de l'Ajuntament per donar els premis dels dibuixos que férem sobre la Constitució. Mos varen xerrar d'uns dibuixos que podíem fer, sobre el tema que volguéssim, però que no havien de ser complicats. Als dibuixos guanyadors els farien en pedra i els posarien en el mur que han de fer a l'escola.

Canastra.

La canastra que rifaren els alumnes de vuitè l'ha tret a Maria del Carme Fuster. No hi ha hagut trampa de cap classe ja que el número anava combinat amb el sorteig de la Loteria Nacional.

Malalt.

El director D. Miquel Pere lló està malalt, en el seu lloc hà vengut un mestre que li diuen Onofre. De moment el director és D. Xisco Fuster.

Irma Cavaller
Margalida B. Ferrer
Joan Sanxo

La Sala

EXTRACTOS DE ACUERDOS DEL AYUNTAMIENTO PLENO

6 - diciembre - 1981

A petición de la Jefatura de Costas y Puertos, el Pleno emite informe sobre la ubicación del bar aseos y vestuario que se pretenden construir en la playa de San Moll. Se solicita a dicho Organismo que cambie la ubicación propuesta en los planos por la que tienen las actuales instalaciones de temporada.

Se introducen algunas mejoras en el proyecto de ensanche del camino Ses Talaioles.

Así mismo, con motivo de celebrar se el día de la Constitución, el Ayuntamiento celebra un Pleno extraordinario con un solo punto en el Orden del Día, para adherirse a la Constitución, a las libertades democráticas y a todas las celebraciones que se llevan a cabo por todo el territorio.

10 - diciembre - 1981

Tras ver las diversas propuestas y presupuestos presentados para la construcción del muro de contención de las escuelas, se adjudican las obras a OBRASCON, por un importe de 5.260.339 pts.

Se solicita ayuda técnica al Consell Insular de Mallorca, para el proyecto de ampliación del emisario submarino de Son Moll y para el proyecto de asfalto del camino Es Murtà.

19 - diciembre - 1981

El pleno municipal aprueba provisionalmente la modificación del Plan Parcial de Costa Norte, de Font de Sa Cala, después de estar expuesto al público, sin que se hayan presentado reclamaciones.

Se convocan nuevamente oposiciones para Cabo y Policías Municipales, aprobándose las bases de dicha oposición.

Se aprueba el nivel de proporcionalidad de la Policía Municipal.

22 - diciembre - 1981

En materia económica y presupuestaria, se aprueban definitivamente los expedientes de modificación de créditos en los presupuestos ordinario y de inversiones del ejercicio de 1981.

Así mismo, se acuerda informar favorablemente, si la Asociación de Vecinos de Costa de Canyamell no tiene reparo alguno, para que se saquen cantos rodados de Cala Aubardans, por una empresa de fabricación de baldosas, y en contrapartida, dicha empresa, deberá efectuar la limpieza de la Cala.

7 - enero - 1982

Se adoptan varios acuerdos de trámite de diversos expedientes: acuerdos previos para la consignación en el Presupuesto ordinario de subvenciones, aportaciones para cultura, turismo, guardería infantil, Cruz Roja, etc.

Así mismo se acuerda fijar dos fiestas de carácter local: el 24 de agosto, San Bartolomé, y 18 de diciembre, la Virgen de la Esperanza.

En previsión de las concesiones temporales en las playas, se solicita de la Jefatura de Costas, la oportuna delimitación de las zonas de dominio público.

Para la inclusión en el Plan Provincial de Obras y Servicios, se solicita al Consell Insular la cooperación económica para los proyectos del emisario submarino de Son Moll y de asfaltado del camino Es Murtà.

A propuesta del Sr. Alcalde - Presidente, se aprueba una moción de adhesión al acuerdo marco de vivienda y urbanismo.

El asunto de Cala Agulla, propuesto por el Sr. Balaguer Riera se deja sobre la mesa.

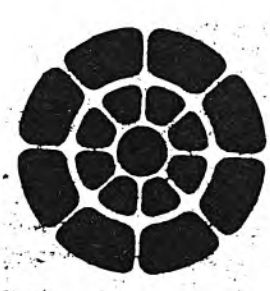
A petición del Gobierno Civil de Baleares, se informa favorablemente el Estatuto de la Asociación de Propietario y vecinos de Costa de Canyamel.

Se acapta la nueva ubicación del bar, aseos y vestuario de la playa de Son Moll, presentada por la Jefatura de Costas y Puertos, al reflejar la situación solicitada anteriormente por el Ayuntamiento.

En Ruegos y preguntas, se acuerda notificar a todos los concesionarios de las instalaciones temporales de las playas, de la pasada temporada, que deben dejar limpia la zona de dominio público.

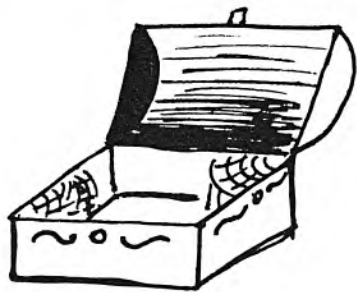
Así mismo, se acuerda encargar una ampliación al proyecto de saneamiento de Capdepera.

El Pleno Municipal, en sesión extraordinaria, celebrada el mismo día, aprueba el presupuesto ordinario, que asciende a 116.300.000 pts. y el de inversiones, que asciende a unos 94.000.000 pts., para el presente ejercicio.

SITUACION ECONOMICA DE "CAP VERMELL"

<u>Entrades</u>	
Subscripcions	83.500 pts.
Vendes	<u>57.365 "</u>
TOTAL	140.865 "
<u>Sortides</u>	
Impremta	121.500 pts.
Fotolitos	8.000 "
Varis	<u>2.734 "</u>
TOTAL	132.234 "

SALDO, 31-XII-1981: 8.631 pts.

entrevistes

Ha passat la festa dels Reis. En Melcion, En Gaspar i En Baltasar han passat pel nostre poble, amb tota la seva càrrega de joguines, es campant somriures entre bengales de colors i crits de juvenea. Una vegada més, l'emoció ha posat llums sors humides als ulls dels nostros infants. Una vegada més, els ulls dels pares han estat a tot amb els ulls dels fills. Una vegada més, ha passat la festa de tots, perquè tots mos tornam a sentir infants davant les tres figures, sempre iguals i, al mateix temps, sempre diferents. I tot gràcies a la labor callada, però constant d'un grup que sap fer de la feina un divertiment o, pentura, d'un divertiment en sap fer una feina en benefici de la comunitat. Amb aquest grup hem parlat avui.

DES DE QUAN EL VOSTRO COL·LECTIU ORGANITZA LA CAVALCADA DELS REIS?

Des de 1978. Lo que podem contar és que som un grup d'amics que mos reunim cada any, seguint la feina d'un altre grup que mos precedí i, com ells, intentam superar-nos de cada any.

PER A VOSALTRES, QUÈ ÉS LO MÉS IMPORTANT DE LA FESTA DELS REIS? LA PROLONGACIÓ DE LA TRADICIÓ O LA REALITZACIÓ DEL VOSTRO COL·LECTIU?

Lo més important per a nosaltres és, sense cap dubte, la prolongació de la tradició, ja que consideram que per ser l'única festa que es dedica exclusivament als al.lots és la festa que més agrada a la gent major.

CREIS QUE SE VOS AJUDA PROU, MORALMENT O MATERIALMENT, DES DE LES INSTITUCIONS O ESTAMENTS QUE PODRIEM DIR-NE OFICIALS?

Creim que totes aquestes institucions mos ajuden en tot lo que poden.

12

COM A GRUP ORGANITZAT, QUINES DIFICULTATS TROBAU PER DUR A TERME LES TASQUES QUE VOS IMPOSAU?

No trobam dificultats perquè, més que un grup organitzat, som un grup d'amics que ho feim tot desinteressadament i lo millor que sabem. L'única dificultat és la manca de temps ja que tot ho feim durant les hores lliures, després d'haver fet cada un la pròpia feina.

PER SER ELS REIS UNA FESTA EMINENTMENT POPULAR, TROBAU EL SUPORT DE LA PARTICIPACIÓ CIUTADANA?

Si. I creim que si no fos per l'assistència massiva del poble, no seriem capaços de seguir fent aquesta festa. La participació ciutadana és lo que mos dóna l'il·lusion. I l'il·lusion és la base per fer la feina ben feta i amb gust.

PENSAU QUE EL NOSTRO AJUNTAMENT TÉ PRACTICA UNA POLÍTICA CULTURAL?

No ho sabem. Fins ara no hem tengut cap problema.

EL VOSTRO COL·LECTIU ÉS PARTIDARI -
DE JUNTAR ELS GRUPS MÉS O MENYS OR-
GANITZATS, DINS UNA SOCIETAT CULTU-
RAL PER AL POBLE?

Sobre això no podem opinar. Nosaltres som un grup d'amics que nos re unim per fer aquesta festa. Fora - d'això cada un fa i opina lo que vol.

QUÈ N'HEM DE FER DE LA CULTURA?

L'única solució que hi veim és fer feina desinteressadament.

No hi ha dubte que aquest grup d'amics, com ells mateixos s'anomenen, fan feina. No hi ha dubte que cada any, quan arriba la tardor, ells, - amb il·lusions i esperances renovades, recomencen la tasca per donar nous esplendors a la cavalcada, nova vitalitat a la festa; aquesta festa que és la fita esperada per tota la infantesa del poble. No hi ha dubte, que són un grup que sap encendre el seu llumet, i no petit, en lloc de maleir la fosca. Exemple de sacrificis, ben segur. Exemple de sobre fer de les hores mortes, la tasca noble de fer poble. Exemple a seguir per molts que, encara, estan encallats dins l'endropiment. Exemple de bons amics i exemple de bons ciutadans.

Coincidint amb la festa de L'Esperança i contribuint decisivament a la seva definitiva revitalització, va tenir lloc a la Casa de Cultura la I Mostra de Randes i Brodats de Capdepera.

Ara ja ho podem dir ben fort, l'èxit de la Mostra va ésser total, tant pel que fa a la quantitat i - qualitat dels treballs presentats, com per la aflluència de visitants. Amb Na Margalida Tous "de S'Estany, i amb Na Margalida i N'Antònia Vila, vertaderes impulsores de tan important esdeveniment, vàrem parlar entorn a les vicissituds de la seva preparació i de les perspectives de futur.

-COM VA SORGIR LA IDEA DE FER UNA MOSTRA DE RANDES I BRODATS?

-Ja fa molt de temps que teniem aquesta curolla. N'haviem parlat amb algunes entitats però no havia anat bé. Aquest estiu passat començarem a parlar-ne altra vegada i nos posarem a fer feina.

-HI HA HAGUT COL·LABORACIO, A NIVELL OFICIAL I PARTICULAR?

-Sí. Hem rebut subvencions de l'Ajuntament i de la Caixa d'Estalvis "Sa Nostra". També vàrem demanar ajuda al Consell. Nos acolliren molt bé i varen ésser molt amables amb nosaltres. Nos digueren que el pressupost d'enguany estava esgotat i que potser l'any que ve... Es a dir, que vàrem sortir amb les mans buides.

Tampoc podem oblidar lo ben acollits que vàrem ésser a l'Escola quan exposàrem la possibilitat de que els nins fessin els cartells - per a anunciar la Mostra. També les dones majors, amb lo de la llata, se portaren molt bé. Així mateix - volem donar les gràcies a Toni "Pintor" i a Tino, que foren els decoradors.

Per part del poble en general podem dir que hem tenguda molta col·laboració, en un noranta per cent.

-QUE ES LO QUE VOS HA FALLAT?
-Pensem que com que lo positiu ha superat en molt a lo negatiu, no val la pena ni parlar-ne. Sempre és millor resaltar lo bo que havem trobat.

-QUINA ACCEPTACIO HA TENGUDA A DINS EL POBLE, AQUESTA PRIMERA MOSTRA?

-Ha estat un gran èxit. Se poden contar amb els dits de la mà les persones que no hi vengueren dues vegades. Tots els dies que ha estat obert hi ha hagut molta gent, no tan sols del poble sinó també de fora poble.

-PENSAU QUE AIXO POT TENIR CONTINUITAT?

-Sí, ja que tothom ho demana i al mateix temps s'ofereixen per a ajudar-nos. Lo que suggeriríem és que l'any que ve, si les nostres il·lusions se compleixen i podem dur a terme la II Mostra, la gent que tanqui coses per a exposar les duguin i no esperin que les anem a cercar.

Per altra banda, nos agradaria que les activitats de la Casa de Cultura tenguessin una continuïtat.

Continuarem parlant durant llarg temps amb aquestes dones plenes de idees i de ganes de fer coses. Nos exposaren les possibilitats d'organitzar activitats, sobre tot ara a l'hivern. Podria ésser, per començar, un curset de convivència per veure si aprenem a treballar plegats de cara al poble...

Mos alegra infinitament el veure que hi ha gent que no rebutja la possibilitat de fer una Capdepera cada dia millor. Nos encoratja el pensar que no tot està perdut i que hi ha persones que cada dia encenen el seu llumet, com diu L'Esvoranc. Per molt que alguns vulguin tatxar a "Cap Vermell" de revista derrotista, lo que a nosaltros nos agrada donar són bones noves. Com les dues entrevistes d'aquestes pàgines. Si no ho feim tot lo sovint que voldríem és perquè la realitat no és sempre tan afalagadora. Desgraciadament.

COLLABORACIONS

MATERIALS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA

UNA MISSIO EVANGELICA

Les comunitats evangèliques que s'anaren formant a partir de 1868 comptaren, endemés de la col·laboració de les ambaixades i de la marina de guerra, amb el support econòmic i moral de les respectives comunitats religioses angleses.

L'imperialisme anglès, segle XIX, es va servir de dues institucions per introduir i refermar el seu domini: l'església i l'escola.

La Societat Metodista anglesa tenia (el 1-V-1880) missions en el Continent europeu, a la India, Xina, sud i oest de l'Àfrica i a les Antilles. Comptava amb 378 missions centrals, 2.549 capelles i llocs de reunions, 434 missioners, 1.858 catequistes, evangelistes i mestres, 85.500 membres i 86.787 nins a les escoles de les missions;

També tenien l'ajuda de les Societats Bíbliques, institucions que es dedicaven única i exclusiva ment a la impressió i venda de la Bíblia; de les Societats de Propaganda; les Societats de Tractats Religiosos. Just l'any 1879 aquesta darrera societat va editar a l'estranger uns 10 milions de fulletons i altres publicacions.

Totes aquestes societats tenien els seus representants que recorrien les missions. Els predicadors acudien a aquells llocs on s'havia venut molta propaganda. Els encarregats de la venda i distribució de publicacions eren els colportors. L'any 1886, el colportor D. Josep M. Rodríguez Sánchez va vendre pels pobles de l'Illa 970 bíblies i creia que tots els que l'havien rebuda no hauria estat per deixar-la abandonada a un racó, pel fet de que ha costat uns doblers.

Les Societats Bíbliques, juntament amb el socialisme, comunisme i societats secretes, estaven expressament condemnades per l'església catòlica en el document anomenat el "Syllabus" publicat el 8 de desembre de 1864. A Espanya, que llavors érem més papistes que el Papa, els colportors varen ésser fortament perseguits.

A Capdepera pareix que no hi havia hagut visites propandístiques dels colportors abans de 1879; tot va ésser obra personal del senyor Alou.

Entre els anys 1880 i 1890 s'obriren unes quantes missions a les Illes. En opinió de la jerarquia catòlica, aquells petits èxits dels evangelistes eren deguts a que els Pastors pagaven, ajudaven amb doblers als membres de la comunitat. Aquesta justificació crec que es pot relacionar amb aquelles altres que a partir de l'any 1814 atribuïen a les societats secretes i, ja dins aquest segle, als militants socialistes i, més recentment, als comunistes de que es venien per unes monedes.

La capella de Capdepera, formada per gent pobra, fins i tot n'hi havia que constava en el registre municipal com a pobra de solemnitat, ajudava als pobres i malalts amb doblers que els enviava el Reverend Guillem Brown. Hi havia un encarregat de donar aquestes ajudes: l'"economo" dels pobres. Les dades de que disponc són:

Any	1 Trimestre	2 Trimestre	3 Trimestre	4 Trimestre	Totals
1879	-	6 pts.	-	12 pts.	18 pts.
1880	52 pts.	100 "	23'3 pts.	-	175'3 "
1881	13 "	36 "	84 "	-	133 "
1882	104'15 "	126'7 "	111'8 "	107'4 "	450'05 "
1883	106'35 "	105'45 "	104'2 "	-	316 "

A partir del desembre de 1883 no consten més sortides. Pens que no es devien realitzar, perquè el registre és meticulós. Els jornals que pagava l'Ajuntament l'octubre de 1878 eren de 75 cèntims de peseta.

Mentre la comunitat catòlica ajudava als pobres i necessitats de

manera paternalista mitjançant lliçons i fets caritatius, la societat laica organitzava societats de "Socorros Mutuos". La primera que hi va haver a Capdepera va ésser una sucursal de "La Peninsular" de vers l'any 1860.

Pep Terrassa

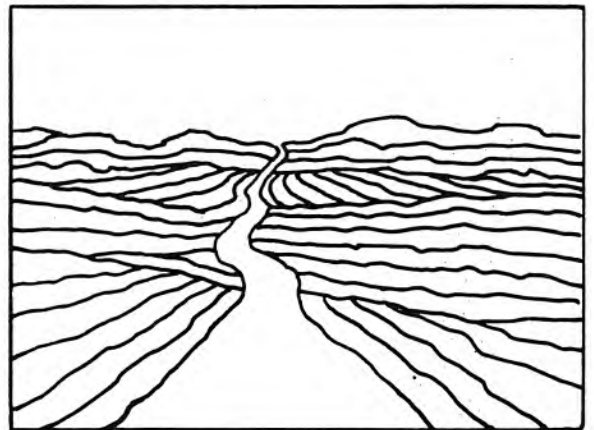
campes, els meus pobres campes...

Quan, passats els anys, he tornat a veure en Jaume, l'he trobat canviat, potser una mica envellit, i no perquè hagi minvat la seva capacitat de treball, ni la seva vitalitat física. No sé. Al fons de la seva mirada hi ha una ombra de tristesa, el bategar de quelcom sense esperança. A les meves preguntes sobre la seva vida m'ha respost amb vagària, obstinadament fugisser, fins i tot, a vegades, com si tengués por de treure a la llum una amargor coenta que el cremàs per dintre.

A la nit ens hem anat a jeure a la seva cambra, com fèiem abans. Ell, estirat sobre el seu catre, despullat sobre la flassada, vora la finestra, oberta de pinta en ample sobre el fons del mar. Allà enfora la lluna, grossa, redona, vermella, eixia de les aigües. Els ramatges dels pins romanien immòbils, quietes, com fossilitzats. La nit era encalmada, calenta, amara da de silenci.

En Jaume va deixar el llit. Els llençols bullien. Assegut sobre el llindar del finestral, s'entotsolà en un meditatiu silenci. Sí, en Jaume estava envellit. Però, tot i amb això, el seu rostre conservava l'esclafit d'energia d'una virilitat incòlume. Els anys han afavorit els seus trets, accentuant-los,

potser, però armonitzant la maduresa de les seves faccions amb la ingenuïtat dels seus ulls. Com si entrellaçat al rostre portàs la fortalesa de l'home madur i la tendresa de l'infant. Vaig respectar el seu silenci.

La lluna, ara ja groga i resplendent, perfilava el seu cos d'una aurèola de petits punts lluminosos i projectava la seva ombra sobre la blancor dels llençols. Des d'allà enfora, de la platja, ens arribava la cridòria d'un esbart de banyistes nocturns, i, dins la calma de la nit, retronaven els xipollejos dels cossos llençant-se a l'aigua. Prest els crits i les rialles retronaren dins el buit del coval.

--- Ja tornen!!

En Jaume ha deixat de costat el seu aïllament, assegut sobre el llit, d'esquena al capçal, la seva mirada s'ha endurit, ha perdut la tendresa i tot el rostre s'ha tornat aspre, com si de prompte se hagués enrunat tota la seva fermesa.

Tanca la finestra. La cridòria s'esclafa contra els vidres, com si una multitud lluitàs per entrar.

--- Són els batalladors de sexe.

D'una abrivada, en Jaume agafa el gatzoll, l'empunya amb força, timbats tots els múscles. Sura dins l'ambient un no sé què de qui xotada, però els fantasmes no són molins de vent.

=====

En Jaume havia viscut sempre al camp. El camp, la terra conquerida pam a pam a la garriga, les eines que han endurit els calls de les seves mans. Els arbres que va plantar quan era jove, els marges que alçà per fer els costers més abundosos, les jornades cremades dins els sementers rera l'arada, o a la rota, falç en mà, segant l'ordi, o torrant-se sobre el rodol de l'era les messes del batre, o aquells dies tèrbols i bruscosos pasturant per la pleta, o... què importa què? la vida tota dins espais oberts, front a l'obra del Creador li han arrelat dins el cor, agrapant-lo per sempre al terreny estimat. Ell sap, coneix, la porta encletxada dins la carn, tota la duresa de la vida camperola i tota l'aspror de la seva misèria i tota l'angoixa del seu batallar sense minva, i, per què no dir-ho?, ha sabut gaudir els moments, encara que escassos, en que els seus esforços han estat recompensats. En Jaume té l'àncora clavada als fondals de la terra i, malgrat el cúmul de dissorts, malgrat el munt de lluites i cansaments baldans, des del fons del seu cor esclata el crit, com el poeta: "T'estim, oh terra, perquè m'has nodrit". Perquè ell ha mamat als mugarons de la terra, malgrat que a vegades la llet era agra. La terra ha estat per ell si no una bona mare, al menys una diada generosa.

Des de que els germans se casaren i morí la mare, ell viu sol. Sol dins l'ample casal de Ses Xereques, una possessió extensa, on ell va nèixer, perquè els seus pares eren els amitgers del propietari, que vivia a Ciutat. Don Gori,

el senyor de Ses Xereques, un aris tòcrata mallorquí, vengut a menos, vell i geperut, que per anar tirant amb tota la disbauxa acostumada, es veia en la necessitat de vendre les seves propietats. Un dia fou un sementer, un altre una pleta, després un casalot... Fou així com en Jaume, amb els seus es talvis de molts d'anys, va fer-se seu el casal de la possessió i unes quantes quarterades del voltant amb el bosc on brollava la font de Ses Xereques.

Vaig conèixer en Jaume fa molts anys. Ell era gairebé un home, jo un nin escardalenc i malaltís, que els metges aconsellaren llargues temporades al camp. Els seus pares i els meus eren parents i amics de tota la vida, així que, sense dubtar-ho, allà em dugueren. Des del primer dia vaig sentir-me a gust al seu costat, i, a l'instant, vaig estimar-lo com si fos el meu germà gran. Prest em va fer acompanyar-lo per tots els indrets on anava, tant si era al treball o a matar el temps perdut dins els boscatges o els comellars pelats. Ell vivia de cara als elements vius, és més, ell, dins l'ample món d'aquests elements, era un element més. Era difícil endevinar si aquell món de serrals, pletes, penyals, sementers i pinars, d'ocells, conills i aus salvatges era

fet per ell, o era ell fet per aquell món. El que és cert és que coneixia, com ningú pot haver conegut mai, els secrets i els misteris de l'ample pla i de la terra altiva.

=====

El tall del gatzoll, esmolat i lluent, reflecteix la grogor de la lluna.

--- Són turistes? -li deman a n'en Jaume.

--- I mallorquins. Entre ells hi ha els meus nebots. Tots han perdut la vergonya.

En Jaume calla. Els crits se fan histèrics, endimoniats. La lluna...

Xoric de Son Xona

UN QUE SE N'HA ANAT I ALTRES (RE)FLEXIONS AERODINÀMIQUES

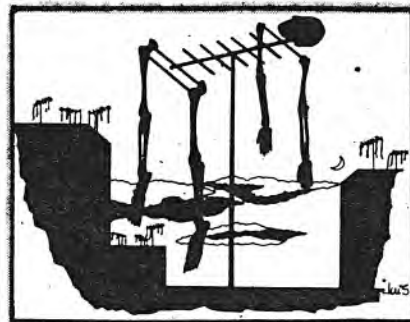
Però, senyors i senyores, poble meu dolç estimat, ¿de quina aigua t'han rentat, què t'han deixat en penyores? Tu siràs i sempre fores català d'identitat.

-D'un glosador d'Algaida-

El passat mes de desembre morí un valencià com els altres, Manuel Sanchis Guarner, lluitador de sempre per la Cultura en general i per la cultura catalana en particular, oblidat de sempre, també, pel que coneixem com a Cultura Oficial (que no és la castellana, que és l'espanyola, és important remarcar-ho); les quatre barres el despediren a la Ciutat de València, però sense honors militars perquè les quatre barres no tenen exèrcit ni tendrien que tenir-ne mai. Les quatre barres són molt més que aquesta gasòfia pseudo-nacional que l'Estat espanyol i la societat de consum ens volen endossar. Tots els que les tenim clavades al cor sabem que, al lluitar per elles, ens jugam molt més que uns símbols més o menys agradables, més o menys de corosos per a exhibir.

Manuel Sanchis Guarner ha mort, però no el filòleg que participà, juntament amb Mossèn Alcover i Francesc de B. Moll, en la confecció del Diccionari Català-Valencià-Balear, que és el millor diccionari per a la llengua catalana. Però ens queda un dubte: ¿Podrà algú utilitzar aquest diccionari d'aquí a vint anys o trenta?, ¿no haurem passat TOTS ELS CATALANS a engrei-

xar la manada de xotets en què s'han convertit la majoria dels pobles "moderns"? Perquè ham de recc nèixer que aquesta cultureta de tē lefilm ha pogut molt més que la dreta i l'exèrcit espanyol plegats: el que ells no aconseguiren, submissió, ho està aconseguint aquesta caixeta tan simpàtica que tots tenim a la saleta o al menjador. Sense uns pares que ens explicassin la història vam créixer apàtrides, sense uns pares que estimassin la terra hem perdut el cel i el cercam per les estrelles!!! A mida que hem crescut hem presentit la gran mentida: la pàtria que ens en senyaren a l'escola, majestàtica i cridanera, no ha estat res més que una cortina de fum desplegada davant dels nostres ulls d'infants mallorquins a punt d'ésser sacrificats pels nostres propis pares; en

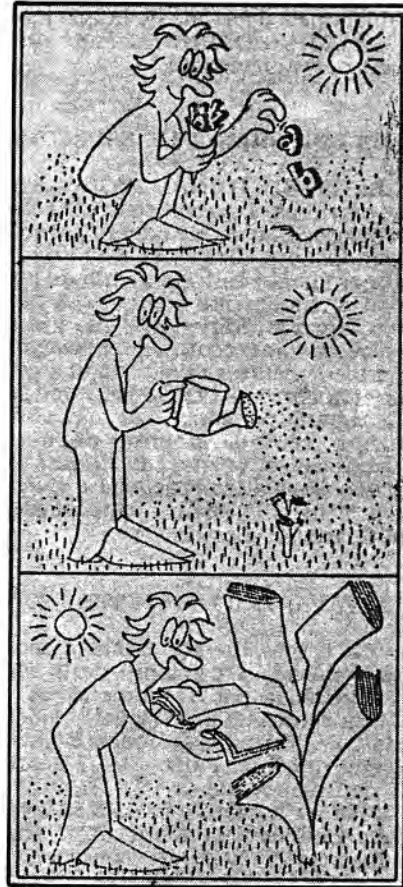
canvi aquesta pàtria amb nom de dona, aquesta pàtria senzilla que no necessita ni Estat ni exèrcit per a sobreviure, perquè sobreviu dins cada un de noltros o no sobreviu, es troba segrestada a Madrid o a qualsevol de les galàxies mil on els guàrdies de les nostres consciències individuals i, encara,

malgrat tot, humanes, l'escarneixen i li fan befa. Per desgràcia, ja no tan sols és la lluita entre dos nacionalismes: l'espanyol i el català (català, valencià, balear), ni entre dues pàtries: Espanya i els Països Catalans. És tot el món que ha entrat dins el remolí de l'autodestrucció, és tot el món que s'ha conjurat contra la tolerància, necessària per a tota convivència; aquesta darrera, la tolerància, s'ha convertit en un luxe que ningú no es vol permetre; la diversitat es considerada heretgia perillosa i condemnada al foc etern d'un infern de cada vegada més aprop; pensar és nociu perquè a vegades fa somiar, i la Cultura és subversiva perquè romp, o pot rompre, els esquemes mentals necessaris per a produir en cadena. El guanyador del Premi Cervantes de literatura, el poeta mexicà Octavio Paz, en unes declaracions a la televisió va afirmar que la mort d'una llengua significa la mort d'una manera determinada de veure la vida, d'identificar-se amb l'univers, d'interrogar-se sobre aquest misteri indesxifrable que és viure. És evident que ell ho deia referint-se a la llengua castellana, que a l'Amèrica Central i del Sud es troba en retrocés davant les investides de l'anglès (idioma de l'Imperi Nord-americà), però és evident també que ho podem aplicar a qualsevol de les llengües universals, i el nostre català ho és una llengua universal malgrat que la ignorància i el despreu s'hagin aliat en contra seva.

És tràgica la nostra situació present: ens movem entre la dimissió com a poble, el suïcidi, i l'assassinat, la mort a mans d'un altre moribund. A més a més, les dependències lingüístiques només són el reflexe d'unes altres dependències: la nostra magra i degradant economia turísticocolonial depèn de Madrid (ull viu perquè no tan sols depèn de Madrid) i Madrid depèn de la pradera asfàltica i multinacional on el cow-boy d'En Reagan es passeja amb llur cotxe anti-atòmic.

Així les coses, és clar que, de no canviar, la nostra nació es dis-

soldrà en aquest fetus que es diu Espanya, que a la vegada es dissoldrà en l'avort que són els Estats Units, que a la vegada es dissoldrà en la galàxia sideral i acabarem tots parlant un anglès metal·litzat.

Per a acabar només vull dir que prest o tard tendrem que prendre una decisió (¿o deixarem, com tantes altres vegades, que decideixin per nosaltres?), perquè malgrat el nihilisme i altres "ideologies" respectables, hi ha dos pervindres clars: acabar de destruir aquest món físic i espiritualment i partir amb un cavall volador, però mecànic, cap a altres planetes que mai no existiran; o cercar nous mons sense moure's de la Terra, perquè els nous mons es troben dins cada un de nosaltres, perquè la Cultura els pot fer brotar dins cada individualitat. Les quatre barres, tu ho saps bé Sanchis Guarner, ho són un d'aquests mons i jo, és clar, no vull ni puc sobreviure-les.

Educar? Una tasca de transformació de la societat

L'educació, vista com una força de canvi, és un element fonamental per a aconseguir una societat més lliure.

Dins un just principi d'igualtat d'oportunitats, l'educació ha de arribar a totes les persones a fi que cada una, segons la seva capacitat, pugui col·laborar d'una manera activa i responsable en la transformació de la societat.

L'educació no és una realitat estàtica, sinó una força dinàmica que té una capacitat de canvi d'unes estructures moltes vegades injustes i sense equilibri. Suposa, més bé, un dinamisme creatiu de noves formes de convivència i de llibertat.

La relació escola-societat ha de suposar una interacció dinàmica, transparent, positiva que pugui afavorir la formació integral dels alumnes. Aquests no són números que es puguin manipular o adaptar a les estructures en vigència, sinó persones lliures i responsables del seu propi futur.

Els alumnes han d'esser subjectes crítics, en capacitat de canvi, disposats a transformar les situacions injustes que viuen en el seu entorn.

Educar es sempre un procés de maduració progressiva de cada persona i de cada grup social que participen responsablement de totes les tasques que intenten aconseguir un món més just, equilibrat i democràtic.

L'acció educativa es fa dins un temps i dins un lloc molt concret i té molt en compte totes les necessitats de l'entorn social. No es pot fer una educació asèptica, allunyada de les realitats que tenim al nostre entorn.

Es evident, per altre part, que el procés educatiu no s'ha de instrumentalitzar per a posar-lo al servei d'una ideologia determinada. Ha de crear un ambient de tolerància i llibertat que faci plenament possible una àmplia intervenció política sense més limitacions que les que senyalin les pròpies conviccions.

L'educador té una responsabilitat important dins el procés de transformació de la societat. Ha de tenir unes característiques prou importants que li permetin ésser un element positiu de canvi.

Els elements que integren una personalitat madura i ben formada son:

-Que tengui coherència entre seves idees i la seva acció. La seva vida ha d'esser una expressió de la seva manera de ésser. No ha d'haver contradicció entre les seves obres i les seves paraules.

-Ha de posseir una recerca sincera de la veritat i del compromís amb aquesta veritat, en un clima de autenticitat.

-S'ha de sentir plenament lliure per a poder fer opcions responsables i ha de conèixer els motius veritables de tota elecció.

-Ha de manifestar constància i coherència en les tasques encomanades. No pot estar sempre improvisant.

-Ha de saber captar els valors de la joventut, de la cultura ambient, de la societat en general, deixant fer una opció lliure als alumnes.

-Ha de saber fer un compromís davant les situacions que la realitat posa al seu camí.

-Ha de tenir una ample obertura a tots els demés, encare que tinguin distintes maneres de pensar.

Definitivament, l'educador ha de saber transmetre uns principis bàsics que evitin una educació neutra que no pot dur a cap lloc. No se tracte de manipular o adocrinar els alumnes, sino de posar el fonament necessari per a poder ésser en el món actual.

La PERSONA es el centre de tota educació. Entorn d'aquesta persona s'han de estructurar els mètodes, les disciplines, els procediments i les institucions.

El creixement integral de la persona, que suposa una harmonia interior, cerca una plenitud personal i comunitària que donarà nous camins de realització personal.

La COMUNICACIÓ cerca un coneixement de la persona i un respecte inviolable a la seva individualitat. Tota persona es una presència dirigida als demés, sortint d'un mateix, compreguent la singularitat dels altres, acceptant les penes, les alegries i les tasques dels demés.

La PARTICIPACIÓ és fonamental en les relacions alumnes-professors pares. Tots aprenen i tots ense-

nyen. Tots aporten la seva capacitat creativa. Tots comparteixen els mateixos objectius en un clima de mútua tolerància i llibertat.

La comunitat educativa suposa un aprenentaje de la vida i té molt en compe les circumstàncies i les situacions ambientals, siguin favorables o desfavorables.

Una educació que no faciliti un canvi de la societat on mos toca viure no és una vertadera educació.

Gori Mateu

Hem fet aquest número:

Joan Nebot	Joan M. Rosa
Mari-Germa Melis	Pepeta Bestard
Joana Colom	Margalida Rexach
Jaume Fuster	Angel López
Biel Pérez	Mateu Gili
Toni Garau	Gori Mateu
Ani Muñoz	Miquel Flaquer
Pep Terrassa	Joan Sanxo
Maria Vives	M. Bàrbara Ferrer
Irma Cavaller	
Maria del Carme Fuster	

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
Gener 1982
Carrer des Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit legal: P.M. 497/80

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Esports

Bé, pareix ésser que els fitxatges de cinc jugadors per part de l'Escolar, han donat bons resultats. L'equip comença a treure el cap. En part gràcies a la qualitat d'algun dels nous jugadors i en part degut a que alguns jugadors locals s'han espolsat la rampa i comencen a rendir d'acord amb les seves possibilitats.

El resultat més espectacular que s'ha registrat des de llavors - ençà, fou el 6-0 que li endossaren al Campos. Resultat que ja no recordaven ni els aficionats més vells. Va ésser un capvespre rodó en que l'equip es va retrobar a ell mateix i oferí una exhibició difícil d'oblidar.

Lo que fa falta és continuar la ratxa i mirar d'abandonar d'una vegada per totes els llocs perillosos de la classificació.

I l'any que ve a Tercera, que diu un optimista.

~~~~~

No havíem parlat, encara, aquesta temporada, dels equips "petits". Nos referim a Alevins, Infantils i Juvenils. Avui ho farem.

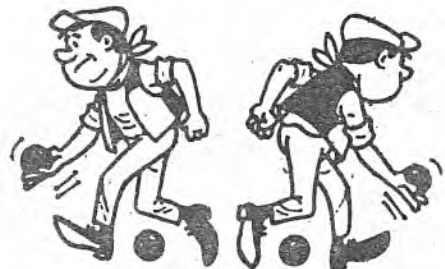
Començarem pels més menuts. Pels Alevins. Aquests naveguen per la mitad de la classificació del seu grup. De Primera!. I no hi haurà forma de fer-los descendir. En Joan Terrassa és ben caparrut i pareix que s'encoratja davant les adversitats. I quina feinada que fa!. Quasi cada any ha de fer plantilla nova i mirar d'ajudar als nins que comencen, a pujar el primer escaló futbolístic. No és gens senzill. Però ja ho hem dit, En Joan en vol de crosta de panada. Endavant!

I els Infantils?. Millor. Com l'any passat, enfilats al tercer lloc de la classificació i no hi ha ningú que els hi fassi moure un peu. I a Primera també! No hi ha por d'En Guillem Danús. Les se sap

totes. Sols l'Olimpic i el Poble pareixen inassequibles a les nostres possibilitats. Per ara! I això que quan va començar la temporada, amb la desbandada de jugadors que passaren als Juvenils, tothom deia que no en treurien aguller i que a Segona hi faltava -- gent. Idò sí. Aquí les teniu, més frescs que una cama-roja. Endavant

I llevonces els Juvenils. Aquest si que en duen de vent dins la vela. Els primers van. Sí, sí, els primers. Això sí, de Segona. Però, si qualcú no hi posa remei, enguany los faran i pujaran a Primera. Se deia d'ells, quan començava la lliga, que eren molt joves, que l'any passat quasi tots eren infantils, que els hi faltava experiència... Sí, sí, experiència. Ja ho val! Si en tenguessin, haurien sortit de la classificació. Pareix que En Pep-Fuster vol fer la caparrudesa d'ascendir, i com que és més caparrut que el peix de xerxa... Endavant!

~~~~~

Com acabam? Ah, sí, la Petanca. Ja no hi pensavem amb els "petanquers". Aquests si que s'hi troben com peix dins l'aigua. Que perden, bé. Que guanyen, millor. I solen guanyar, adesiara. Sabem que darrement tenen problemes de pista ja que en el solar on juguen actualment, s'ha d'edificar. Nos han dit que en tenen un altre d'ullat. Esperem que tot se resolgui favorablement. En darrer cas, pareix que l'Ajuntament els permetria jugar a la Plaça dels Pins. Aquests de la Petanca sí que tenen més moral que l'Alcoyano!